Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 26 травня 2009 року № 20 (288)

ГЕРОЯМ СЛАВА!

У 1941 році Другий Великий Збір Організації Українських Націоналістів постановив відзначати 23 травня як Свято Героїв. Це відзначення було покликане відродити в українців героїчний дух минулих поколінь, які дали нашій історії яскраві приклади героїзму лицарів Київської Руси, козаків Гетьманської Доби, січових стрільців та вояків Армії УНР, УПА та діячів ОУН.

Свято Героїв – це день пам'яті усіх українців, котрі присвятили своє життя нашому з вами щастю, тих, хто все життя працював для українського народу і хто загинув за Україну.

Зранку 23 травня представники ОУН-УПА, Конгресу Українських Націоналістів, Української партії та інших національно-патріотичних організацій вшанували покладанням квітів до могил видатних борців за українську державність, національну історію, культуру та мову – В'ячеслава Чорновола, Михайла Грушевського, Миколи Міхновського, Анатолія Погрібного, Миколи Руденка, Василя Стуса, Юрія Литвина, Олекси Тихого, Слави Стецько, Кирила Осьмака, Джеймса Мейса, Івана Гончара, Івана Миколайчука, Івана та Надії Світличних.

В історичному місці Руси-України – перед Золотими воротами, біля пам'ятника великому князю Ярославу Мудрому, відбулося віче жителів Києва, на якому було ухвалено рішення про встановлення Братством ОУН-УПА в центрі української столиці пам'ятного знаку на честь 100-річчя з дня народження Степана Бандери. Відбулися гарячі ідеологічні перепалки прихильників націоналізму з невеликою групою російськомовних ветеранів Красної Армії, швидше за все, колишніх енкаведистів та політруків, судячи з їхніх дешевих пропагандистських комуністичних штампів, які були негайно спростовані їхніми опонентами. Після закінчення віча представники громадських та політичних організацій Києва на засіданні в Центрі Національного відродження ім.Степана Бандери підтвердили рішення про встановлення пам'ятного знаку Степану Бандері в парку на Європейській площі, ліворуч від Парламентської бібліотеки та меморіальної дошки на Лукянівській в'язниці, де був розстріляний гітлерівськими окупантами батько Степана Бандери – Андрій Бандера.

Представники національно-патріотичних організацій пройшли під жовто-блакитними, чорно-червоними і партійними прапорами та гаслом "ОУН-УПА – державне визнання!" центральними вулицями Києва та вшанували промовами й покладанням квітів біля підніжжя пам'ятників Тарасу Шевченку, Олегу Ольжичу, Олені Телізі, Аллі Горській, Михайлу Грушевському, Симону Петлюрі, Мирону Орлику, князю Ярославу Мудрому, патріарху Володимиру (Романюку), гетьману Богдану Хмельницькому, княгині Ользі, жертвам Голодомору, до майбутнього Пантеону Української Слави, князю Володимиру, князю Святославу. На Замковій горі вшанували Січових стрільців та всіх борців за Україну піснями козацьких та визвольних часів. Свято завершилось урочистим салютом на честь героїв.

Свято Героїв потрібно, щоби на вчинках героїв, які захищали Батьківщину, виховувалися нові герої.

Прес-служба КУН

ГЕТЬ ТОРГІВЦІВ З НАШОГО ХРАМУ!

**Відкритий лист
Вельмишановному Президенту
України Віктору ЮЩЕНКУ
від Голови Світової ліги Українських
Політичних в'язнів Богдана КАЧОРА**

Достойний пане Президенте!

Я вже дуже змучений читати образливі писання проти Вас як людини і Президента від всяких продажних "рабів отечества чужого", які за шмат гнилої ковбаси, чи за миску сочевиці, за наші гроші, яких ми (Україна) так дуже потребуємо, оплачують всякі чорні зради і поїздки (знову ж за наші гроші) до Москви на чолобиття і на витрату нашого добра у тієї ж грязі проти нас (України). Нехай вони їдуть, але за свої гроші, які вони заробили у колгоспах чи на заводі. Україна потребує грошей для росту її економіки, щоби наші молоді люди не мусіли покидати своєї сонячної країни і шукати щастя у чужих країнах, бо, як писав Шевченко, тільки у своїй хаті своя правда, і сила, і воля.

Достойний пане Президенте України!

Про те, яких бід-нещасть нам наносили наші окупанти, бо їм ласі наші багатства, багато писали наші мислителі-поети: Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка, Олекса Стороженко. А Микола Міхновський ще у 1905 році стверджував, що не буде добра в Україні, доки Україною будуть рядити чужинці.

З новіших поетів можна згадати Миколу Хвильового, який, пізнавши комуну, сказав:"Геть від задрипанки Москви" і застрілився. Василь Симоненко писав, що з ворогами треба вести кулями розмову, а не торгувати, а своє боронити так, як це робили члени ОУН-УПА.

Дорогий пане Президенте! Візьміть, як колись взяв Христос, "Бич Божий" і поганяйте торгівців з нашого храму – України. Для них є багато місця у їхній Росії-Московщині.

Гамлетівське питання "бути чи не бути" можна було б уточнити: "Бути чи існувати". Відомо, що данський принц почав дошукуватися правди і утвердив своє право бути зі шпагою, бути принцом. Бути героєм п'яти актів. А "не бути" означало існувати поза історією. Нинішнє філософське формування того ж питання: "здаватися чи бути" так само торкається життєвої позиції людини, яка обирає шлях активного самоутвердження в житті і в своїй ролі, обирає справжність і відповідальність, або нічого не обирає, тобто залишається в пасивній ролі вдаваного діяча, вдаваного патріота, вдаваного учасника гри.

В українській мові to seem звучить як "здаватися", і те поняття набуває додаткового значення: здавати позиції, тобто бути нікчемою. А то особлива тема – про вічно невдоволеного собою і всім.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ІСТОРІЮ ТВОРЯТЬ ХОРОБРІ СЕРЦЯ

Євген СВЕРСТЮК

**ПРИТЧІ,
ПРОЧИТАНІ НЕРОЗУМНИМ**

Відомо, що Христос навчав непосвячених людей притчами. В основі притчі лежить життєва подія – засівання зерна за умов неоднакового ґрунту, сезонна робота у винограднику довірливого господаря, роздача талантів для їх розумного використання тощо.

Суть притчі – у наведенні на ширші узагальнення, співвідносні з задумом Творця. Темні і запопадливі люди брали життєві факти і події безвідносно до Божого промислу. Схильні до споживацького матеріялізму, вони переживали подію саму по собі, не задумуючись над її глибшим сенсом – вони не підіймалися до розуміння вищої суті, для якої подія – тільки щабель.

Практично усе наше життя – то притчі. Нерозумні беруть самий факт і смакують деталі. Розумні – задумуються над тим, чому Господь послав їм ту пригоду, зустріч чи біду і важке переживання.

Особливо великий привід для роздумів дають нам історичні події. Кожній країні було явлено своєї притчі. Україні випало в XX ст. нещастя бути в епіцентрі найважчих катастроф. Комуністичний полон, в який нас затягнули обманом і силою, був тяжчим за Вавилонський полон, бо у Вавилоні дозволялася пам'ять про свого Бога. Приказка "мене з дядька не скинеш" була страшно спростована большевиками.

Коли господаря виганяли і дітей викидали з хати, стало очевидним, що "світ перевернувся". А коли в урожайні роки люди мерли без хліба, чи було кому нагадати їм з Євангелії спокусу лукавого: якщо ти син Божий, то перетвори на хліб те каміння... Лукава ідея перетворення каменя в хліб запанувала на століття в країні, де було заборонено говорити про сучасне, а лише про майбутнє.

Особливо ж була заборонена Христова відповідь лукавому: "Не хлібом єдиним буде жити людина, а кожним словом, що виходить з уст Божих".

Закінчення на 3-й стор.

20
4 820102 210017

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2009 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2009 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 3,49 грн., 3 місяці – 10,02 грн., 6 місяців – 18,74 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

24 травня відбулося розширене засідання обласного проводу Хмельницької обласної організації КУН, в роботі якого взяв участь заступник голови Конгресу Володимир Борейчук.

На проводі було обговорено вчинок колишнього голови секретаріату обласної організації Олександра Симчишина, який проводив роботу з руйнації обласної організації КУН з метою переходу до ВО "Свобода" і подав неправдиву інформацію про рішення політради обласної організації від 17 травня 2009 року, засідання якої не проводилося.

Володимир Борейчук звернув увагу членів проводу та гостей на необхідність очищення Хмельниччини від пам'ятників та пам'ятних знаків вождям комуністичного тоталітарного режиму відповідно до Указу Президента України Віктора Ющенка та рішення Міністерства культури і туризму про виведення їх з державного реєстру. Обговорювалося питання підтримки на президентських виборах кандидатури Віктора Ющенка.

На проводі було прийнято рішення про проведення обласної звітно-виборчої конференції, визначено квоту представництва один делегат від десяти членів Конгресу, створено організаційний комітет з організації і проведення обласної конференції у складі: заступника голови обласної організації Конгресу Миколи Янчука, членів обласного проводу Тетяни Панчук та Олександра Мацькова.

Доручено організаційному комітету визначити кінцеву дату проведення обласної конференції.

На засіданні обласного проводу було прийнято заяву.

ЗАЯВА

Хмельницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів

18 травня 2009 року на сайті політичної партії ВО "Свобода" з'явилася неправдива, провокативна інформація про те, що Хмельницька обласна організація КУН "ухвалила рішення про саморозпуск та про вступ до лав ВО "Свобода".

Проте вже 19 травня повідомлення на сайті партії ВО "Свобода" було змінено на: "Політрада Хмельницького обласного осередку Конгресу Українських Націоналістів ухвалила рішення про вихід з КУНу та про вступ до лав Всеукраїнського об'єднання "Свобода".

У повідомлені ВО "Свобода" також було зазначено, що "17 травня на засіданні політради Хмельницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів було ухвалено рішення про конкретні об'єднавчі кроки. Члени політради вирішили вийти зі складу КУН та вступити до лав ВО "Свобода" на обласному рівні, а також рекомендувати здійснити такий крок усім членам обласної організації".

Всі вищенаведені факти не відповідають дійсності, оскільки засідання політради Хмельницької ОО КУН 17 травня не було і жодних рішень про розпуск та перехід до іншої партії не приймалося. Натомість, на угоду керівництва "Свободи", голова секретаріату Хмельницької ОО КУН Олександр Симчишин під гаслом "об'єднання націоналістичних сил" проводив роботу, спрямовану на розвал обласної організації.

Сьогодні як ніколи Україна потребує не руйнації, а консолідації національно-патріотичних організацій з метою недопущення реваншу антиукраїнських сил, що може загрожувати суверенітету Української держави.

Провід Хмельницької ОО Конгресу Українських Націоналістів вимагає від ВО "Свобода" спростувати неправдиву інформацію, розміщену на сайті партії про начебто рішення політради від 17 травня 2009 року.

Провід Хмельницької ОО КУН
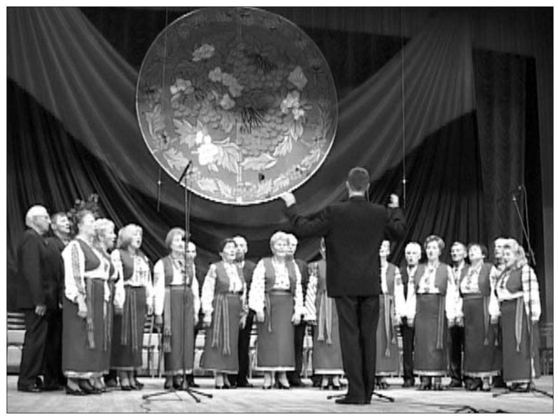
ФЕНОМЕН ХОРУ "ЗАГРАВА"

У переповненому залі Тернопільського палацу культури "Березіль" урочисто пройшло віншування 20-х роковин народного хору української національно-патріотичної пісні "Заграва".

Урочисте дійство благословили священики українських традиційних церков.

Хор привітав своїх гостей блискучим виконанням низки українських національно-патріотичних пісень. Під бурхливі овації залу співали хористи та часом і всі присутні, адже там було чимало тих, хто своїм життям виборов повноваження виспівувати славу нашій незнищимості та невмирущості.

Зустрічним концертом привітали ювілярів творчі колективи та окремі виконавці Тернопільщини. Хор поздоровляли представники обласної та міської влади, чисельні гості. Слова та виступи гостей поволі вимальовували розміри феномену, що зветься "Заграва".

За багаторічну творчу працю, вагомий внесок у розвиток хорового мистецтва та з нагоди 20-річчя з часу створення, хор "Заграва" нагороджено грамотою Тернопільської обласної державної адміністрації.

Від імени Конгресу Українських Націоналістів поздоровлення і щиру подяку хору за українську патріотичну пісню, за внесок у збереження в наших людей свідомости їхнього національного походження і культури висловив голова Секретаріату Конгресу Степан Брацюнь, представники інших національно-патріотичних партій та громадських організацій.

Прес-служба КУН

ПАМ'ЯТАЙМО ГЕРОЇВ

Цьогоріч уже вдесяте у Львові було відзначено День Героїв. Як і в попередні роки, львівська обласна Рада оголосила про його офіційне святкування.

За Конгресом Українських Націоналістів, як завжди, закріплюють головні ролі у проведенні святкування. Молоді члени МР ЛОО КУН на чолі святкової колони несли портрети наших Героїв, покладали квіти до пам'ятників Бандери, Шухевичу, Коновальцю, Борцям за волю України та Шевченку, де, власне, і відбулося святкове віче. До громади Львова від Конгресу Українських Націоналістів звернувся із словом Микола Пшевлоцький.

Піднесений настрій можна було помітити в очах львів'ян, а на обличчях ветеранів ОУН-УПА – сльози. Напевне, не кожен з них наступного року почує повстанських пісень на вулицях власного міста.

Наталія УЛИНЕЦЬ

"НА ВЕРШИНІ СВІТОВОЇ СЛАВИ"

Ігор ДАНИЛИХА,
голова секретаріату Львівської ОО КУН

Під такою назвою у контексті святкування Міжнародного дня музеїв у Києві в музеї знаменитої театральної акторки Марії Заньковецької 14 травня відкрито виставку славетної співачки Соломії Крушельницької

Так склалася творча доля всесвітньо відомої оперної діви, що, об'їхавши театри Західної Європи і Америки, Варшави і Санкт-Петербурга, у Києві вона не співала. І ось це перші відвідини української столиці. За словами куратора виставки Ірини Криворучко, з огляду на місце експонування – музей драматичної артистки Марії Заньковецької, організатори намагалися поєднати два акценти: Крушельницька – геніальна оперна співачка, та Крушельницька – чудова драматична акторка, талановита й досконала майстриня перевтілення. Згадати про кожен тріумф цієї жінки на оперній сцені неможливо. Чіо-Чіо-Сан, Аїда, Саломе, Електра, Лорелея, Ельза, Брунгільда – ці створені Соломією Крушельницькою образи стали символом її артистичної майстерності. Добірка представлених на виставці оригінальних архівних матеріалів із фондів музею Соломії Крушельницької дає можливість краще пізнати велич і незвичайний талант однієї з найбільших оперних співачок минулого століття.

Яскравим підтвердженням правомірності назви виставки є хоча б те, що Соломія Крушельницька врятувала від провалу оперу Джакомо Пуччіні "Мадам Батерфляй", яку первинно італійська публіка не прийняла. Саме з'ява Крушельницької в головній партії дала цій опері довге і тріумфальне життя на сцені найкращих оперних театрів світу. Більше п'ятисот разів вона відспівала партію

С.КРУШЕЛЬНИЦЬКА

Гальки на сцені Варшавської опери в однойменній опері Станіслава Монюшка і визнана найкращою її виконавицею. Вона майстерно виконувала складні партії в операх Ріхарда Вагнера і отримала почесне звання "Вагнерівська примадонна ХХ століття". Вважали за честь співати з нею Енріко Карузо, Тітто Руффо, Федір Шаляпін. Сучасні інтерпретатори чинять спроби називати Соломію видатною полькою, австрійкою чи італійкою. Але Крушельницька всюди стверджувала, що вона народилася в Україні і є українкою. І завжди свої концерти обов'язково прикрашала чарівними українськими піснями і аріями з українських опер.

Саме про це йшлося і на відкритті виставки, у якому взяли участь академіки Ростислав Пилипчук і Мирослав Скорик, який очолює Національну Спілку композиторів і, до речі, є близьким родичем славетної прими. А також відома українська композиторка Богдана Фільц, яка є теж племінницею Соломії Крушельницької, і знаменита солістка української опери Марія Стеф'юк. На церемонії відкриття виступили також директори музеїв, які організували експозицію. Зокрема, директор Музичного-меморіального музею Соломії Крушельницької у Львові, котрий представив експонати, Галина Тихобаєва у своєму виступі подякувала Марії Ользі Пришляк зі США і Конгресу Українських Націоналістів за допомогу в організації, транспортуванні виставки до Києва і зазначила, що КУН уже вдруге допоміг музею. Нещодавно львівські кунівці посприяли у перевезенні частини архіву співачки з Києва до Львова, який передав син відомого музикознавця Михайла Головащенка, автора двотомника монографії про життя і творчий шлях Крушельницької саме під назвою "На вершині світової слави".

Акція відкриття проходила під акомпанемент записів голосу Соломії з колекції Львівського музею. До речі, академік Р.Пилипчук подарував до цієї збірки ще дві платівки зі співом Крушельницької. По закінченні офіційної частини відбувся концерт солістки Львівської філармонії Лілії Коструби, яка виконувала арії та пісні з репертуару видатної примадонни. На завершення прозвучала улюблена пісня Соломії "Родимий краю".

Виставку "На вершині світової слави" (з фондів Музично-меморіального музею Соломії Крушельницької) можна відвідати з 14 травня до 14 червня 2009 року у приміщенні Музею Марії Заньковецької (м.Київ, вул. Велика Васильківська, 121).

Наші корпункти

Місто	Кореспондент	Телефон
Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

БАЛОГА ПРОТИ ЮЩЕНКА?

Президент України Віктор Ющенко підписав указ про відставку глави Секретаріату Президента України Віктора Балоги. Відтак, керівником президентського Секретаріату призначено Віру Ульянченко.

Сам В.Балога назвав причиною своєї відставки незгоду з рішенням Президента України Віктора Ющенка вдруге балотуватися на пост глави держави. "Переконаний, що Ви не маєте морального права йти на президентські вибори. Принаймні, у цьому я Вам не соратник", – заявив він, звертаючись публічно до В.Ющенка. Також Балога звинуватив Президента в тому, що він за весь час перебування на найвищій державній посаді не зміг втілити обіцянок, які давав українському суспільству під час виборчої кампанії 2004 року. Крім того, Балога заявив, що Президент України Віктор Ющенко і прем'єр-міністр Юлія Тимошенко мають піти з української влади.

Скоріш за все, однією з причин відставки Балоги є конфлікт між двома політичними проектами, які стоять на одній політичній платформі і на одних і тих самих ресурсах, – "Нашою Україною" і "Єдиним центром", тіньовим лідером якого є Балога.

Чи ризикне екс-глава Секретаріату вирушити в самостійне політичне плавання, а чи пристане до якогось із існуючих потужних політичних проектів – відповідь на це запитання ми скоро отримаємо. Проте навряд чи новий політичний гравець зможе істотно впливати на перебіг очікуваних боїв за владу в країні.

Вл.інф.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ІСТОРІЮ ТВОРЯТЬ ХОРОБРІ СЕРЦЯ

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

Як таке могло статися в країні, яка тисячу років вірила і читала Євангелію? В країні, де національний пророк застерігав:

Молітесь Богові одному,
Молітесь правді на землі,
А більше на землі нікому
Не поклонітесь...

Кланялись раби і незрячі, і вчені та ситі раби, кланялися ідолам злим і підступним... І богохульствували при цьому.

Національного пророка ніби любили і повторювали за ним:

В своїй хаті своя правда
І сила, і воля.

Але коли прийшла пора грудьми захищати свою хату і свою волю, більшість поховалася по своїх кутках і спостерігала, як одчайдухи гинуть під вогнем і червоних, і білих ідолопоклонників.

Скільки притч явило нам XX сторіччя! А скільки їх являє XXI сторіччя, де особливо цинічно кидають облуду і брехню ті самі чорнороті, що вчора вели нас до комунізму.

Може люди не чують слів пророчих, бо вони слухають спокусливі голоси облудних сирен?

"ГРИМИТЬ, ТАЙНА ДРОЖ ПРОНИМАЄ НАРОДИ..."

Ці слова Івана Франка про національне пробудження народів пролунали вже тоді, коли "нова релігія" – соціалізм обіцяла перетворити пустелі в оази, а каміння на хліб. Пророки її вчили інтернаціональної єдности, але вже Перша світова війна показала, що кожному своя сорочка ближче до тіла.

У війну стала національно оживати і Україна, поділена між ворогуючими силами. Брат на брата! Але як же мало було тих, що почули: "Розкуйтеся, братайтеся". Та й то було велике диво, що нація, по суті заборонена, висунула гасло політичної незалежности і дала політичних лідерів, які поєднали ідею націоналізму з ідеалами демократії.

Тайна дрож, на жаль, не перейшла в національне пробудження забитих гречкосіїв. Але національний прапор піднято, і в обороні його пролито ріки крови. Можна сказати, що національно-визвольні змагання України утвердили волю до життя і дуже наполохали Москву, для якої Україна виникла несподівано. Виявилося, опріч національної свідомости, є щось дужче, могутніше, що жило підсвідомо в серцях вірних цареві малоросів...

Біла і червона Росія з однаковою нетерпимістю поставилася до українського духу, але червона була гнучкішою в олжі та у творенні хитрих імітацій. Вона підбирала українські прізвища своїм отаманам, маскувала свій уряд іменем свого ворога – УНР. Военний комісар Троцький рекомендував на перших порах "підроблятися під Петлюру" і вдавати спільність...

Отже, націоналізм уже після I світової війни став панівною стихією XX сторіччя і прокотився вітром свободи по всій планеті. Він визначав здоровий стан народного організму в країнах, що здобули державну незалежність.

І, навпаки, всіляка підробка під "інтернаціоналізм" явила нам те болото, в якому чорти гніздяться. Поневолені нації, обізвані "визволеними", культивували найгірші форми рабства, а російська нація під час "вітчизняної" війни явила шовіністичну пиху, яка прикривала і жандармські амбіції, і приховане приниження при конфронтації з Заходом.

Усі ці національні викривлення цінують політику російської еліти і сьогодні.

Справа в тому, що здоровий націоналізм, так само, як добрий господар, не зацікавлений у кривдженні сусіда. Навпаки, він розраховує на порядного і статечного сусіда, який прибирає сміття і виполює бур'ян.

Добрий господар розуміє, що порядок у своєму домі є передумовою порядку добросусідського. У нашому випадку доведеться ж вголос називати всіляке псування повітря, розведення сміття і навіть використовування його для засліплення сусідів.

Хворобливий націоналізм завжди ображений і озлоблений. Варто задуматись, чому російський націоналізм, гвалтуючи свободу сусідніх народів, завжди мав до них зневажливі прізвиська. "Хохли", "полячишки", "кавказька національність", "прибалти".

Імперський Кремль нещадно винищував і використовував східні народи. Але насправді з того нищення для Росії користі не було. Приблизно, як на лісоповалі, де план по зрубуванню дерев перевиконувався, а сплав і вивіз деревини і на половину не забезпечувався.

Праця велика, але то каральна праця. В Ічкерії і в Грузії "перемога" Росії коштувала величезних матеріяльних і моральних втрат. А хто виміряє, як будуть за те розплачуватися майбутні покоління?

Чесної Росії сьогодні не чути. З одного боку, чесні громадяни ізольовані, роз'єднані. З іншого боку – вони заглушені дезінформацією і захаращені сміттям отруйної ненависти до сусідів. Імперським ґебельсам здається, що вони виграли інформаційну війну проти сусідів.

А розважливі росіяни розуміють, що на їхніх очах відбувається самоотруєння і самооглуплення. Нація по суті вигасає, спивається і втрачає свої джерела оновлення. Ситуація куди гірша, ніж була при вождях, які потроху заморожували процеси розпаду, утримуючи народ в суворих регульованих умовах.

Що ж стосується приручення інших народів, то колишній "принцип інтернаціоналізму" все ж таки втримував хворобу цинізму і підтримував ілюзії якоїсь рівности – хоча б на рівні "тваринної ферми" Дж. Орвела, де висіло гасло: "Всі свині рівні між собою, але є рівніші".

Нині ж оголений шовінізм дитдомівського наступника династії Романових розрахований хіба що на полохливих рабів, готових визнати за ним право зверхности і розв'язної брехні перед телекамерою, та ще й національно образливої ("Україна краде").

Звичайно, зі школи КГБ джентльменом не вийдеш, але принаймні мали б навчити читати, скажімо, старі істини Марка Аврелія: "З набагато більшою певністю я називаю чумою затруєння розуму, а не повітря навколо нас".

СВОБОДУ ЗДОБУВАЮТЬ ЩОДНЯ

Відомо, що раби люблять називати себе вільними. Хами люблять посилатися на права людини. Боягузи хваляться безкарністю. А свобода чекає на своїх лицарів, які несуть обов'язок і відповідальність. Простір свободи у нас не заповнений. Пересічність і пошлість узаконилися на мілинах споживацтва і спілкування мобілкою.

Дивовижна байдужість до громадянських і національних проблем робить людину тупою. Освічені люди не розуміють, що після століть рабства національну честь і гідність треба відстоювати на кожнім кроці.

Свою мову треба утверджувати принципово. Дотримуватись чистоти слід послідовно і скрізь.

Кореспондент журналу запитує мене: "Чи не краще було кошти, витрачені на дослідження Голодомору, пустити на щось корисне?" Йому не соромно, що тим українським питанням займалися переважно іноземці... А відповідно і послові сусідньої держави не страшно розмовляти в Києві мовою свинопаса.

Мені часто ставлять питання, чи за таку Україну я ставив на карту життя... Україна – то ми. На кожнім кроці бачиш маленьких людей, які не ставлять собі високих цілей і не прагнуть вирости. І на різних рівнях бачиш рабів, готових служити чужому богові з трепетом, але зраджують господаря, який не карає.

Але що найгірше: не беруть на себе справу господаря в своїй хаті. Про такі мертві душі ще Гоголь говорив: кожному здається, що на чужій посаді він робив би усе краще, але на своїй посаді йому щось заважає.

На кожному кроці ми чуємо нарікання на першу особу в державі. Але хто де чув, щоб чоловік сказав: "Я перша особа, і від мене багато залежить. Але то вже буде залежати від мене, що я зроблю..."?

На кожному кроці ми відчуваємо брак українських громадян, які усвідомлюють себе наступниками тих, що життя поклали за волю. З такими громадянами хіба мали б проблему з нардепами, які не розуміють, чийй державі служать...

З "елітою", яка не відчуває під собою загроженого звідусіль корабля, що потребує дбайливого догляду. Та й взагалі, чи чули б ми про "найстабільнішу партію зі стійким рейтингом"?

Адже це інфантильна мова про посткомуністичний релікт, де нема облич і нема надії на появу якоїсь чесної творчої сили. А нема тому, що на яловому безнаціональному ґрунті росте бур'ян!

Однак нині потребує корективів поняття "національні патріотичні сили". Ми вже чули, скільки серед тих сил пустомелів і таких, що плавно переключилися з комуністичної на патріотичну риторику. Ми вже звикли до того, що в гніздо "націоналістів" підкидають зозулине яйце, з якого вилуплюється більш чи менш дурне озвучення чужого голосу.

Націоналізм для українців є позитивним поняттям, оскільки воно пов'язане з особистостями, які віддали Україні серце і розум. І життя. Поняття змінилося б, якби узагальнити усіх різних, що йшли під тим прапором.

Насправді визначальним, скажімо, в Ольжичеві, був не його націоналізм, а шляхетність і порядність, поєднані з моральними і культурними цінностями інтелігента, який мав спільну мову з культурними європейцями. Тому й розшукувало його і гестапо, і МВД.

Національної риторики у нас вистачає. Бракує тільки творчого духу і любові, що надає людині справжности і енергії, додає їй відваги бути. Історію творять хоробрі серця...

Євген СВЕРСТЮК
(www.pravda.com.ua)

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ЗАГРОЗИ ПРОГНОЗІВ

Нам нав'язали думку, що ми мовчазне стадо. І ми повірили

Зоріяна ЛІЗАВЕНКО

Не правда, що не буває чудес. Сьогоднішнє політичне, економічне, соціальне, культурне та й інші становища України – це справжнє диво. Адже начебто криза, начебто немає грошей на бюджетників, на підтримку вітчизняного виробника, мистецтва і всього іншого. Але з гумового, як виявилося, бюджету в якийсь магічний спосіб узялася величезна купа коштів на вибори парламенту і президента. І що найцікавіше, знаходяться люди, котрі всім намагаються пояснити, що інакше не можна, і саме розтрата державного бюджету є тим єдиним виходом із кризи.

Про це нам говорять не хто-небудь, а люди, котрих називають політологами. Завдання політологів полягає в правильній і зрозумілій інтерпретації політичної ситуації, виробленні методів ефективного регулювання політичними процесами в країні, неупередженому аналізі курсу держави й дій її керівництва. Але складається враження, що наші політологи тільки тим і займаються, що дають журналістам різних громадсько-політичних видань скупі коментарі. І до того ж, далеко не неупереджені.

Країна, не маючи вибору, в основній масі їм вірить. Бо більше нема кому. Бо журналісти перетворилися на рупори політсил, декотрі й самі того не помітили. А більше нікому пояснити людям, що відбувається в їхній державі. Тим часом вся так звана сьогоднішня політична аналітика зводиться до обсмоктування фантастичних і далеких від реальности прогнозів куплених політиками політологів. І свобода слова начебто є, але сказати нічого.

ГЛАМУРНІ ПОЛІТОЛОГИ

Тут ми ще раз переконуємося, що, на жаль, Україна – це не та країна, де можна привити демократію, як пагін сортової яблуні до дички. Демократія й Україна поки що речі такі ж сумісні, як гілка груші, прищеплена до верби. А за умов корупції, кланового розподілу сфер впливу в країні, нестабільности зовнішньополітичних орієнтирів чи то пак їхньої відсутности – не може бути незалежних інституцій. Тому не може бути й незалежних політологів. А думки тих поодиноких, котрі такими насправді є, не доходять до широкого загалу.

Жоден із нинішніх популярних політологів не показав світу жодної гідної його професії наукової чи публіцистичної праці. Пошуки чогось подібного тривали мало не тиждень, але єдине, що вдалося знайти, – це величезну кількість їхніх інтерв'ю, коментарів і реплік. І все. Але, незважаючи на це, в біографії кожного з політологів написано, що він якщо не професор, то академік або доктор наук, а крім того, ще й має свою академію чи інститут...

А де, пробачте, плоди діяльности цих установ, окрім політичних прогнозів і результатів соцопитувань, які ніколи не відповідають дійсності? Де брошури, монографії, де наукові статті? Замість того, щоб займатися серйозними дослідженнями політичної ситуації, наші панове так звані політологи роздають на всі боки мало не гламурні інтерв'ю й коментарі на замовлення політичних сил для різних ЗМІ нарівні з поп-зірками.

Наприклад, політологи Полохало й Видрін (зараз заступник Секретаря РНБО) були депутатами Ради 5 скликання від фракції БЮТ, Єрмолаєв був помічником прем'єр-міністра Валерія Пустовойтенка й головним консультантом інформаційно-аналітичної служби адміністрації Кучми, а у 2002 році балотувався у нардепи від прокучмівського блоку "За єдину Україну!". Рвався у велику політику й політолог і політтехнолог Карасьов у 2006 році, та сам не вгадав, бо йшов він від партії Богословської "Віче", а вона до ВР не потрапила.

Насправді це далеко не весь перелік "авторитетних" і "відомих" політологів, але вже з цих прикладів зрозуміло, що кожен із них має зв'язки з певними політичними гравцями-важкоатлетами. І ці зв'язки не складно простежити. Той-таки Видрін саркастично висловлювався про Президента Ющенка й зазвичай робив акцент на тому, що чинний Президент нічого не зробив для держави корисного, окрім того, що посадив якось під час акції кілька дерев і допомагав при пожежі одного разу штовхати пожежну машину.

Але багато політологів починають робити прогнози, наводячи підсумки соціологічних опитувань (завжди дивовижно несподіваних), що Яценюк, котрий стрімко виплив на поверхню політичного болота чистим і блискучим у процесі становлення владного хаосу, стоїть третім у списку найвірогідніших претендентів на трон, одразу за Януковичем і Тимошенко.

У нашому суспільстві політологи посіли досі чітко не визначену позицію. Ці люди одночасно інтерпретують політичну ситуацію і цими ж інтерпретаціями скеровують її в потрібне русло шляхом формування певної думки в головах мільйонів українців, котрі, як справжні мазохісти, регулярно вечорами дивляться розважально-депресивне шоу Савіка Шустера й далеко не оптимістичні випуски політичних новин.

Кажуть, "скажи людині 100 разів, що вона свиня, й людина зарохкає". За таким принципом наші політики успішно й відкрито впливають на населення. За таким принципом ми двічі обрали Кучму. Тоді мільйони людей голосували за нього з думкою "все одно ніхто інший не пройде". А якби цю думку їм у голови не впихали місяцями у прогнозах і оцінках, то можливо, що президентом країни став би хтось інший.

Те саме відбувається й зараз. І здається іноді, що виходу немає. Здається, що Україну вже майже розкололи, її землю майже розпродали, населення вимирає... Іншої інформації ніхто нам не дає. Бо це ж серйозні речі. Про них говорять серйозні "відомі" й "авторитетні" люди... Вони ж добре орієнтуються в думках народу, в настроях мас... І без кінця допомагають ЗМІ, завжди охочим до сенсацій, поширювати й пояснювати насправді сенсаційні речі, наприклад: як НАТО розколює Україну, як Крим може відійти до Росії, як Румунія почне повертати собі частину Західної України і тому подібне... І саме тоді, коли ми це слухаємо з уст "авторитетних" людей, коли такі теми навмисно піднімаються й люди вірять, що їхня актуальність не напускна, а реальна, тоді це все стає насправді можливим.

СВОБОДА СЛОВА Є. А СКАЗАТИ НІЧОГО

І тут повинні нарешті прокинутися журналісти. Ми говоримо зранку до ночі про свободу слова. Але свобода слова – це не можливість ляпати будь-що, а можливість акцентувати увагу на найголовнішому і на тому, що намагаються прикрити іншими псевдоактуальними темами політики, політологи й нездалі ЗМІ. Свобода слова корисна не тим, що є вибір, а тим, що цим вибором зможуть скористатися небайдужі й відповідальні люди – журналісти, котрі писатимуть не про те, що читатиметься, бо воно сенсаційне, а про те, про що люди мусять знати, хоча можливо й не хочуть.

А замість того, щоб бути поводирями суспільства у хащах політичного безладу, журналісти перетворилися на прислужників споживацької аудиторії, вони подають ту інформацію, яка викликає масу емоцій і ще більше розбурхує й так неспокійне суспільство. Відтак ці занадто гучні розмови насправді розколюють Україну.

А починають ці розмови наші політики. І їм вигідно, щоб ми, замість того, щоб звертати увагу на важливіші, насправді актуальні речі (на дурну систему освіти, на погане харчування, на зубожіння науки й війська, на вимирання українського села тощо), сварилися, самі не знаючи через що. І цьому сприяють ліниві журналісти. Адже навіщо самому шукати серйозні, складні теми для написання важливого матеріалу, якщо є прес-служби політиків, є політологи, які з радістю підсунуть сенсаційну брехню, яка здивує й розізлить читача настільки, що він, не замислюючись, купить газету і навіть передплатить.

Таким чином ЗМІ й собі полегшують життя, не витрачаючи багато часу на пошуки інформації, і політикам допомагають пропіаритись. А якби журналісти взяли й відмовилися писати на ці дурні теми? Якби замість того, щоб цитувати політологів, які постійно брешуть, самі б писали аналітику, котра б не просто відповідала очікуванням читача, а змусила б його замислитися над тим, що для нього насправді важливо? Хіба не повинен журналіст бути посередником між владою і народом? Але посередник – це не переписувач владної брехні. Журналіст має не передавати ідіотизми політиків і політологів, а фільтрувати все, що вони кажуть, і вибирати те, що насправді має сенс.

Але сьогодні все навпаки. Є лише декілька видань, журналісти котрих насправді мають власну думку. Решта просто друкують патогенні тексти, котрі псують людям нерви, лоскочуть дурними скандалами, жахають політичним і економічним крахом, але виходу з ситуації не пропонують та й самої ситуації докладно не пояснюють. Наші ЗМІ, на жаль, не в змозі ні заспокоїти суспільство, ні морально чи естетично виховати його. А тільки навпаки. І це дуже соромно. Це надзвичайно далеко від європейських стандартів преси і нерідко просто аморально.

СНОВИДІННЯ ДЛЯ МАС

Все сказане політологами стає можливим, коли його вливають нам у голови. Так нам створюють штучно ворога з Росії або Європи, а насправді приховують те, що головний ворог України – в ній самій. Всі загрози війни, всі розколи країни, всі історичні брехні й сучасні політичні міфи – у наших головах. І це не ми їх вигадали. Ми дозволили їх туди запхати. Так, політологи – люди, які насправді розуміються на настроях мас, на думці народу. Але не слід забувати кожному українцеві, котрий з пригніченням чекає наступного випуску Шустера, що він, українець, і є частиною того народу, думка котрого така важлива.

Ми мусимо навчитися думати. Нас намагаються відучити від цього, подаючи готові результати, готові висновки і навіть прогнози подій. Це не прогнози, це інструкції наступних дій для зомбі. А зомбі – це ми.

Українцям треба виробити правову культуру, треба знати свої права й обов'язки, треба знати основи того права, котрим у різні боки крутить влада. І мати власну гідність. Дратують тебе політики – не дивись телевізор. Хочеш змін – виходь на Майдан. Нам зараз намагаються нав'язати думку, що люди не готові до рішучих дій, а насправді ми готові. За кордоном уся Європа страйкує проти бездіяльности влади, а ми сидимо собі по хатах і лаємо тих, що згори. Бо нам нав'язали думку, що ми мовчазне стадо. І ми повірили.

Єдине, що допоможе українцям – це перехід від сновидінь до усвідомлення дійсности, до віри у власні сили й самоповаги; це прагнення до політичної культури й вироблення власної думки; це усвідомлення власної важливости, усвідомлення себе як необхідної й невід'ємної клітини того хворого організму, що зветься українським суспільством.

Тільки тоді Україну насправді не можна буде розділити ні мовним питанням, ні історичним, ані зовнішньополітичним. А оскільки влада – це обличчя народу, то саме тоді, коли ми станемо гідними хорошої влади й навчимося поважати й слухати самих себе, у нас з'явиться керівництво, котре поважатиме й слухатиме нас.

Наївність керівників європейських держав, що заграють з режимом Путіна і ставляться до нього як до цивілізовано-демократичного явища, дивує багатьох людей, здатних тверезо мислити. Позиція лідерів Німеччини і Франції, котрі потурають Москві, як колись в Лондоні й Парижі потурали Гітлерові, віддаючи йому на поталу Австрію і Чехословаччину, провокує відчуття дежавю. Як, до речі, й позиція західних потуг, що після закінчення Другої світової війни віддали Сталіну половину Європи. Історичний досвід свідчить, що будь-які спроби умиротворення агресора, поблажливість до нього лише розпалюють його політичну хтивість. Сьогодні Путін та його імперія КГБ з допомогою газу і нафти, грошей і своєї агентури намагаються зробити з Європою те саме, що Сталін робив із допомогою танків і бойових літаків.

Мирослав ПЛАЙ

КОРИЧНЕВО-ЧЕРВОНИЙ МОРОК

ПРОЗРІННЯ ЄВРОПИ?

Чи усвідомлює Захід, яку насправді загрозу для світу становить отруєна сталінщиною Росія?

Засліплення керівних кіл країн так званої старої Європи, котрі вважають, що можуть відкупитися від Кремля ціною зради України і Грузії, вражає. Кремль не зупиниться на цьому, він піде далі, адже путінський режим, що активно реабілітує сталінщину, є в своїй основі глибоко антидемократичним, імперським і агресивним. Якщо повоєнна Німеччина пройшла через період радикальної денацифікації і всенародного каяття, то СРСР обмежився лише суто формальним засудженням сталінщини, аж дотепер істерично заперечуючи глибоку внутрішню спорідненість комунізму і нацизму. А це означає, що тоталітарний потенціал нинішньої Російської Федерації аж ніяк не вичерпаний. Себто російське суспільство й сьогодні є спроможним повторити сталінські злочини. Події у Грузії продемонстрували всім наївним європейським москвофілам, що державний суверенітет і територіальна цілісність сусідніх держав шанується в Кремлі не більше, ніж вони шанувалися Сталіним і Гітлером.

Розігруючи роль нащадків "визволителів" Європи в 1945 році, російські керманичі дуже болісно реагують на всі викриття справжньої ролі сталінської воячини в той період, бо вони змушують замислитися над тим, що сучасна Росія готує європейським демократіям. Деякі найбільш проникливі європейські інтелектуали вже відчули цю новітню загрозу. Невипадково, що першими виявилися інтелектуали Франції, найбільш проросійської країни Європейського Союзу.

Це знані філософи й історики Андре Глюксман, Ален Безансон, Елен Блан.

Зокрема, Елен Блан видала книгу (нещодавно перекладену в Україні) "Родом з КГБ. Система Путіна". Французька дослідниця описала, якими методами здійснюється мирна окупація її країни російськими спецслужбами. Вона звертає увагу на те, як критика нацизму використовується Кремлем в інтересах зміцнення другого різновиду репресивного тоталітаризму. Елен Блан цитує свого співвітчизника Жана-Франсуа Ревеля, який написав: "активна відмова від усякого порівняння нацизму з комунізмом, незважаючи на спорідненість їхніх державних структур та схильність до репресій, доводить: щоденне паплюження нацизму править за оборонний мур, який не дає змоги уважно придивитися до комунізму". Справді, комуністична, а тепер російська і проросійська пропаганда в Україні постійно змальовують нам жахи нацизму з тією лише метою, щоб змусити забути про жахи комуно-російської імперії. За злочинами Гітлера вони прагнуть сховати злочини Сталіна. Сталін і Молотов разом з Гітлером та Ріббентропом розпалювали Другу світову війну, але в Нюрнберзі за це судили тільки одного Ріббентропа, хоча, якби той судовий процес був справедливим, поруч із Ріббентропом мали б сидіти Сталін і Молотов.

Диктатура тоталітарних російських спецслужб нікуди не поділася по смерті Сталіна, Брежнєва і Андропова. Чекізм як політика й ідеологія, цей наріжний камінь комуно-російської імперії, залишився непохитним у позірно демократичній єльцинській Росії, набуваючи за Путіна нових, суто кримінальних характеристик. Розпочався процес асиміляції спецслужб і злочинного світу російських бандитів, шахраїв і корупціонерів.

Ще в 1994 році державний секретар Німеччини з координації німецьких розвідувальних служб Б.Шмідтбауер сказав журналістам: "Ми впевнені, що агенти колишнього КГБ відіграють сьогодні важливу роль у секторі організованої злочинності, що структури КГБ беруть активну участь у торгівлі наркотиками, зброєю, ядерними матеріалами, жінками і виготовляють фальшиві гроші".

А німецький політолог Ганс Гюйн зробив такий висновок: "Скажімо ясно: КГБ, ця прихована верховна влада, – справжній господар Росії. В порівнянні з ним звичайні політичні органи: президент, міністри, парламент – не що інше, як фасад".

Справді, нині Росія є єдиною країною світу, де до влади прийшли спецслужби, що контролюють усе, будучи самі неконтрольованими. Диктатуру КПСС заступила диктатура ЧК-ГПУ-НКВД-МГБ-КГБ-ФСБ. Це другий всесвітньо історичний експеримент після більшовицького перевороту в 1917 році. В цьому полягає незвичність нинішньої політичної системи в Росії. Ще ніде і ніколи суспільством не керували спецслужби, бо скрізь над ними стояла якась політична сила, якийсь лідер, який не був агентом спецслужб. Тепер у Росії над спецслужбами немає нічого. В цьому сенсі вони нагадують такого собі хорта, який полює самостійно, без хазяїна, сам формулює собі завдання. Якщо нацистський садист доктор Менгеле розпочав свої досліди над людьми в 1942 році, то в системі НКВД такі досліди почалися значно раніше, й далеко не факт, що припинилися в наш час.

Елен Блан пише у своїй книзі: "Команда журналістів із газети "Московский комсомолец" вирішила провести розслідування діяльності КГБ у сфері "природних смертей". То була добра нагода дізнатися, що першу лабораторію токсикології, охрещену "спеціальним кабінетом" уряду, створено 1921 р. за безпосереднім наказом Леніна. Починаючи від 1937 р., її прикріпили до НКВД, попередника КГБ. Якою була мета науковців, що працювали там? Удосконалювати нові отрути, випробовувати їх на пацюках, кроликах і горобцях.

Наприкінці 1938 р. цю установу віддали під нагляд Григорія Майрановського, колишнього завідувача лабораторії токсикології Всесоюзного інституту експериментальної медицини. Ці дослідники розробили різноманітні отрути, здатні вбивати напевне, не лишаючи слідів в організмі; нові препарати випробовували на в'язнях. Лаврентій Берія, керівник таємних совєтських служб за доби Сталіна, дав наказ провадити експерименти in vivo на людях. Отже, до 1945 року десятки чоловіків і жінок, перетворених на лабораторних мишей, померли від начебто кишкових запалень і серцевих нападів. Отрути мали мінливі властивості й могли зберігати активність кілька хвилин або кілька годин. Якщо розчин не виявляв зовнішніх причин смерті, отруту, яка заподіяла її, клали в безпечне місце, і вона була готова до використання".

Між іншим, як стверджував генерал КГБ Павло Судоплатов (убивця Євгена Коновальця), Горбачов пильно цікавився різними способами ліквідації політичних супротивників, вживаними в минулому.

Схоже на те, що цікавився тією проблематикою і Борис Єльцин, бо саме за його правління спроваджений ним у відставку генерал Віктор Баранніков, шеф об'єднаного відомства МВС і КГБ Росії, помер за дуже дивних обставин. Ця дужа людина, що мала 58 років, отримала блискавичний інфаркт, кілька разів перечитавши надіслану йому газету з хвалебною статтею про нього. Варто нагадати, що один із чеченських польових командирів араб Хаттаб загинув, прочитавши отруйного листа.

Знаменитий російський журналіст, жорсткий критик російського керівництва, депутат Держдуми Юрій Щекочихін помер від невідомої отрути, як було встановлено токсикологічною експертизою в Лондоні...

Судячи зі всього, лабораторія полковника Майрановського діє і зупиняти свою діяльність не збирається. Російські спецслужби, не обмежуючись своєю територією, активно нищать своїх супротивників на теренах іноземних держав. Досить згадати вбивство ідеолога чеченської незалежності Зелімхана Яндарбієва, вбитого чекістами в Катарі, колишнього підполковника ФСБ Литвиненка, отруєного путінцями в Лондоні.

Путінські спецслужби не обмежують себе жодними юридичними чи моральними нормами, адже вони зберігають свій злочинний (ще з часів Дзержинського) характер. Гестапо вмерло, КГБ (хоч би як він себе називав) живе.

Елен Блан зосереджує увагу на дуже важливих обставинах, що не дозволяють ототожнювати КГБ зі спецслужбами демократичних держав:

"За словами опитаних експертів, КГБ, ця держава в державі, має власну культуру, свій жаргон, інколи навіть закодований, і навіть свої дурниці; він прищеплює особливу, відмінну психічну структуру, специфічну психологію, науку таємниць, неначе агент дає на все життя клятву Гіппократа. Особливі люди з таємних служб мають свою ідеологію, свою логіку, своє бачення світу. Ці люди доходять до командних посад, усі належать до одного покоління, підпорядковані одній ієрархії, є членами однієї "родини".

Думку Елен Блан підтверджує російський дисидент і політв'язень Владімір Буковський: "Путін пишається своїм минулим, обстоює своє право на нього, ба навіть набуває слави завдяки йому. Це чоловік, що ніколи ні про що не шкодував, ніколи не висловив ні найменшого сумніву. Навпаки, він бундючиться, пояснюючи, що КГБ прищепив йому любов до Батьківщини, й доходить навіть до твердження, мовляв "органи" (інша назва таємних служб) завжди захищали інтереси народу, замовчуючи період 1920–1950-х років, коли ці самі органи ліквідували мільйони совєтських громадян. Його твердження на кшталт "я чекіст і пишаюсь цим" належить до сфери абсурду. Йдеться про моторошний фарс, профанацію демократичних принципів, спільниками в якій виступають західні держави. І це мене зовсім не дивує, бо вони ніколи не розуміли ані СССР, ані Росії!"

Сьогодні в Росії створюються десятки телесеріалів, де сталінські кати виступають як герої, де уславлюють чекістів. У тому й полягає незрозуміла для західних держав різниця між Німеччиною після Гітлера і Росією після Сталіна, Хрущова, Брежнєва і Андропова. Неможливо уявити, щоб у нинішній Німеччині оспівували "героїчних гестапівців". Отже, говорити в наш час про "демократію" в Росії не можна, це глибоко антидемократична держава, де не існує пріоритету права, ба більше, взагалі важко сказати, де в Росії закінчується офіційний світ і починається кримінальний.

Французька дослідниця Елен Блан наводить вислів одного з провідних борців проти італійської мафії Лучіано Віоланте: "Сьогодні Росія стала стратегічним центром світової організованої злочинності, де ухвалюють постанови про відмивання брудних грошей, поділ територій і таке інше... Ми маємо докази, що КПСС і КГБ віддавна підтримують тісні зв'язки з італійською мафією і саме ті дві організації створили совєтську мафію, з якою вони злилися".

Елен Блан описує, як російські спецслужби купують західних депутатів, журналістів, політиків, аналітиків тощо. Справді, Росія витрачає чималі гроші, щоби змінити думку Заходу на свою користь, щоби створити в Європі й Америці потужну промосковську "п'яту колону".

Серед її агентів є люди корисливі, що хворобливо полюбляють гроші, є жертви шантажу на сексуальному чи кримінальному ґрунті, є фанатичні прихильники тоталітарного суспільства в його московському варіанті. Але є ще й такі, яких Ленін називав "корисними буржуазними ідіотами". Французький дослідник Тьєрі Волтон пояснює: "Корисний ідіот" – це західна людина, якою можна маніпулювати без її відома або яка добровільно прихиляється до якоїсь справи на підставі переконань, інтересу чи будь-якої іншої причини". Здебільшого це "фанати" російської культури, літератури та історичних міфів. Вони щиро вірять усьому, що виливають на їхні нещасні голови кремлівські пропагандисти. Але значно небезпечніші ті агенти впливу, котрі мають владу, гроші, статус і вплив, як ліпший друг Путіна екс-канцлер Герхардт Шредер. Європа з-за свого дивовижно наївного ставлення до Росії є беззахисною перед цими викликами. Їхня беззахисність ще більше активізує агентуру російського гебізму, котрий вбачає в Європі потенційну легку жертву.

Елен Блан закінчує свою книгу такими словами: "Як громадянка і як експерт я, добре знаючи свій предмет, стверджую, що колишні совєтські громадяни сунуть із гебістсько-мафіозного мороку та інфільтруються в нашу милу Францію, щоб мати свої прибутки й задовольняти свої інтереси, не наші.

Я стверджую, що в пошуках легітимності вони, набувши фінансової могутності, заміряються на політичну владу.

Я стверджую, нарешті, що їхня сила спирається здебільшого на нашу слабкість і наше засліплення".

Чи скоро політичні еліти Європейського Союзу зрозуміють те, що вже зрозуміла французька дослідниця Елен Блан?

ЧЕСТЬ І ЧИН

5 травня 1900 року в Одесі народився Юрій Липа. Його ім'я є знаковим в нашій історії. І це ствердження є незаперечним, навіть незважаючи на те, що більшість співвітчизників навряд чи зможе ствердно відповісти на запитання, чи знають вони, хто був Юрій Липа. Це швидше вина сучасників, що до цього часу не змогли належним чином оцінити, популяризувати і вшанувати його творчу спадщину і життєвий чин.

Віктор РОГ

Ми – нація, сузір'я міліонів,
Ми – серце воль, ми – буйна
кузня сили.
Юрій Липа
"Бог і непримиримість"

Ю.ЛИПА

ВІДЧУТИ СВОЄ ПРИЗНАЧЕННЯ

А творчість Юрія Липи була на диво багатогранною: самобутній поет ("Вірую", "Світлість", "Суворість"), оригінальний новеліст ("Нотатник"), прозаїк ("Козаки в Московії"), літературознавець ("Бій за українську літературу"), драматург ("Ярмарок"), теоретик в галузі геополітики ("Чорноморська доктрина", "Розподіл Росії"), історіософії ("Призначення України"), ідеології українського націоналізму, зрештою жертовний воїн і теоретик Української Національної Революції і водночас фаховий лікар. І це все про людину, яка прожила лише 44 роки.

Цікаву характеристику Юрію Липі дав Богдан Стебельський: "Були йому чужими поняття заздрости, які переслідують малих не талановитих людей. Липа придивлявся до кожного українця і старався відкрити в ньому творчі сили. Коли такі знаходив, старався їх збудити своєю увагою до носія тих сил. Був ласкавий і прихильний до кожного: до великих і малих, до славних і непомітних людей з маси. Гидував лише тими, що зраджували національну солідарність і для особистої користі чи амбіції зраджували свій нарід".

Високо оцінювали Юрія Липу як його сучасники (Д.Донцов, О.Ольжич, Є.Маланюк), так і сьогоднішні дослідники (С.Квіт, О.Баган, А.Бедрій, П.Іванишин, Л.Череватенко), проте, хоч як це дивно, до сьогодні не маємо ні повного видання його творів, ні ґрунтовних монографічних досліджень його творчого спадку та життєвого шляху, що, безумовно, є значною прогалиною не лише в нашій історіографії, а й літературознавстві та політології.

А заслуг у Юрія Липи багато. Зокрема, за словами Євгена Маланюка, "він розширив національне і "расове" (в його термінології) самоусвідомлення до неіснувавших – до нього – розмірів і глибини".

Не лише слово, а й чин Юрія Липи варті найбільшого пошанування і наслідування. Як яскраву ілюстрацію останнього твердження дозволю собі навести уривок спогадів Богдана Стебельського.

"1944 року Липа мав можливість виїхати на Захід і врятуватися від московських окупантів, що поновою хвилею заливали Україну. Запряжені вози чекали, щоб заладувати його лікарське влаштування, речі домашнього вжитку і родину (жінку і дві донечки). Крім бібліотеки, великого майна в Липів не було. Усі розмови про виїзд кілька місяців до того кінчалися відмовою. Липа був невгнутий. Нам було відомо, що в Липи були зв'язки з підпіллям і він часто пропадав на кілька днів з хати. Його викликали до ранених воїнів УПА в лісі. – Мій обов'язок бути з ними, – казав Липа.

На всі аргументи про виїмковість його таланту, про потребу рятуватись на Заході, він мав одну відповідь: "Тут вороги і там не приятелі. Одні і другі вимагатимуть упідлитись. Краще вмерти на своїй землі гідно у боротьбі!"

Зрештою, так і сталося. 19 серпня 1944 року як лікар УПА Юрій Липа гине від тортур енкаведистів. Рішенням УГВР посмертно йому було присвоєно звання полковника УПА.

Заглиблення в творчу спадщину і усвідомлення значущості національного чину тих, хто волів вмерти гідно на своїй землі, аніж упідлитися, однозначно допоможе співвітчизникам відчути сакральний сенс власного призначення і призначення України. І нехай для нас надійним дороговказом у розбурханому до передштормового стану океані світоглядово-політичних доктрин, течій, орієнтацій стануть слова Юрія Липи: "Єдина правда, що є, це дивитись у себе, бути самим собою, ставати самим собою", бо "...Як можна інакше дивитися на світ, як не знутра власної раси? Божеським законом є відчувати своє власне я, свою родину, і цілий свій Рід – найвищим!"

http://maidan.org.ua

Максим ВІХРОВ

ПИТАННЯ ІДЕОЛОГІЇ

"НАЦІОКРАТІЯ" МИКОЛИ СЦІБОРСЬКОГО
І "ТРЕТІЙ ШЛЯХ" УКРАЇНИ

Для Сціборського світ був ареною постійної непримиренної боротьби націй за домінування, а мирне співіснування держав – тимчасовим відхиленням або тактичним ходом у протистоянні. З цього витікає сприйняття держави як другого, поряд із самою нацією, абсолюту – "святої святих" національної спільноти. На жаль, Сціборський не дійшов до думки про солідарність як основу здорових міжнародних відносин, створивши солідаризм "для внутрішнього вжитку", не розповсюдивши його принципи назовні. На мою думку, це є однією з основних вад проекту Сціборського, але причиною її є тодішній стан європейської суспільної думки, в контексті якої перебував український мислитель, і історичної ситуації.

Націократичний проект Сціборського ґрунтується на "трьох китах", якими є націоналізм, економічний солідаризм і авторитаризм. Націоналізм уособлює в собі духовну єдність індивідів, засновану на національних почуттях.

Економічний солідаризм підводить під національну солідарність відповідний економічний устрій – державний синдикалізм. Синдикалізм – це об'єднання людей їхньою професійно-господарською спеціалізацією для охорони своїх професійних інтересів. Синдикалізм перетворює окремі соціальні групи, об'єднані в синдикати, в функціональні частини національно-державного організму – так, як розподіл праці, породжуючи диференціацію, водночас сприяє розвитку солідарності. Фактично, Сціборський ретранслює ідею Дюркгайма про зв'язок розподілу праці і соціальної солідарності. Крім того, український

М.СЦІБОРСЬКИЙ

мислитель збігається з Дюркгаймом у розумінні необхідности створення професійних груп (синдикатів) задля впровадження нових форм соціальної регуляції. В основі синдикалізму лежить сприйняття членів суспільства в якості виробників певних матеріальних та духовних цінностей – соціальна роль індивіда або групи визначається їхньою виробничою функцією.

Гармонізацію приватних, синдикальних і національних інтересів буде забезпечувати держава. Державний контроль, за Сціборським, має розповсюджуватися на провідні галузі економіки: військово-промисловий комплекс, важка промисловість, транспорт тощо. Нижчий рівень усуспільнення, муніципалізація, передбачатиме контроль над комунальним господарством: електростанціями, системою водозабезпечення тощо. Державний регуляції підлягатиме цінова політика та певні сфери торгівлі. Всі інші галузі економіки мають бути сферою приватної ініціативи.

"Націократія є республіканська" – читаємо у Сціборського. При цьому, націократія відкидає партійну систему, заміняючи партії синдикатами, об'єднаними у Всеукраїнській Господарській Раді – дорадчому органі при законодавчій і виконавчій владі. В той же час, націократія не уподібнюється тоталітарній державі. Осередками демократії і "громадської творчості" є ті ж синдикати і органи місцевої самоуправи.

За адміністративним розподілом націократія тяжіє до федералізму. Україна, на думку Сціборського, має бути розподілена на краї, що матимуть власні Краєві Ради і уряди. Ці органи будуть формуватися на "засадах прямого, загального, рівного й таємного голосування". Представниками державного уряду у краях будуть так звані "краєві начальники", які очолюватимуть місцеву державну адміністрацію і обійматимуть посади Голів Краєвих Рад, поєднуючи тим самим три елементи державного управління: уряд, "громадську самодіяльність" і контроль над нею.

Загальнодержавна законодавча влада буде втілюватися в діяльності Державної Ради, члени якої будуть обиратися шляхом голосування. Висувати кандидатів будуть синдикати і Господарські ради виборчих округів, а у голосуванні буде брати участь населення відповідного округу. Завданням голови держави буде координування дій законодавчої та виконавчої гілок влади та усунення можливих протиріч між ними. Судова влада буде стояти на сторожі законности і конституційности. Таким чином, націократія, зберігаючи принцип виборності влади і розподіл влади на законодавчу, виконавчу і судову, буде безпартійною політичною системою. В націократії буде реалізовуватися принцип органічного сполучення повноважень загальнонаціональних та місцевих органів влади. Наявність краєвих урядів та виборність влади забезпечуватимуть достатній рівень децентралізації влади для запобігання диктатури, а державне представництво і контроль на місцях забезпечуватимуть координованість загальнонаціональних і регіональних інтересів. За словами Сціборського, "Україна буде авторитарною й унітарною, але в належний мірі й децентралізованою республікою, що всіма елементами свого устрою відповідатиме істоті націократії як режиму панування цілої нації у власній державі".

Практична цінність націократичної концепції Миколи Сціборського полягає в тому, що автор намагався відвернути українську еліту (принаймні, її націоналістичну частину) від сприйняття майбутнього України лише в координатах "соціалізм-капіталізм". Викриваючи їхню генетичну спорідненість, Сціборський доводив, що вибір між соціалізмом та капіталізмом – це, фактично, "вибір без вибору". Слушність цієї перестороги підтверджується і сучасними дослідниками. Так, в 1980 р. американський соціолог О. Тофлер писав, що і соціалізм в СРСР, і капіталізм у США є нічим іншим, як різновидами-модифікаціями однієї і тієї ж індустріальної ідеології. Індустріальна епоха завершується, і ні ностальгічне замилування соціалістичним минулим, ні довірливе прагнення увійти до "європейської сім'ї" ліберально-капіталістичних режимів не можуть дати адекватні відповіді на виклики сьогодення. Сціборський, проголошуючи у 1935 р. соціальну солідарність основою побудови суспільства і держави, був набагато далекогляднішим і проникливішим, ніж сучасні апологети лібералістичних або соціалістичних ідей.

Щоб зрозуміти значення націократії, треба дати відповідь на питання: чим є солідарність – самоціллю чи технологією досягнення якоїсь іншої мети? В концепції Сціборського солідарність – це необхідна умова здоров'я нації, її єдности і спроможности творити своє майбутнє. Майже одночасно зі Сціборським іспанський філософ Ортега-і-Гассет писав, що сутність нації перш за все полягає в участі в національному проекті і відповідному цьому проекту згуртованості. "Державна міць народжується з самочинної і глибинної згуртованости "підданих", а не зі спільности мови чи походження", – констатує Ортега-і-Гассет в своїй книзі "Повстання мас".

Сама по собі солідарність в її націократичному чи іншому втіленні – не самоціль, але вона є підґрунтям реалізації національного проекту. А яким саме буде український проект, якою буде модерна "національна ідея" України – питання відкрите.

Закінчення. Початок у минулому числі.

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ВЕЛИКИЙ БУДІВНИЧИЙ

Історична записка з приводу анафеми на гетьмана Івана Мазепу

Митрополит ДИМИТРІЙ (РУДЮК)

Гетьман Павло Скоропадський у своїх спогадах подає особисті цікаві спостереження та думки періоду свого дитинства у Тростянці щодо постаті Івана Мазепи: "В доме всюду висели старые портреты гетманов и различных политических и культурных деятелей на Украине, было несколько изображений старинных "Мамая". Украинские песни постоянно пелись в доме. Очень уважались бандуристы, певшие свои думы, причем дед их всегда щедро награждал. В доме получалась "Киевская Старина", читались и обсуждались книги Костомарова и других украинских писателей. Висел между гетманами портрет Мазепы, столь ненавистный всякому русскому, в доме ему не приклонялись, как это делают теперь украинцы, видя в нем символ украинской самостийности, а молчаливо относились с симпатиями, причем только возмущались, что до сих пор в соборах перед Великим постом Мазепу предавали анафеме, и смеялись над нелогичностью, что в Киеве одновременно в Софийском соборе Мазепу предают анафеме, а в Михайловском монастыре за него, как создателя храма, возносят молитвы об упокоении души".

ДОКАЗИ ЩОДО СКАСУВАННЯ АНАФЕМИ НА ГЕТЬМАНА ІВАНА МАЗЕПУ

Падіння царської самодержавної влади, жовтневий комуно-більшовицький переворот внесли свої зміни до церковного життя. "Царя-помазаника", імператора, навколо якого акумулювалася вся діяльність російського Святійшого Урядуючого Синоду, не стало. В Росії було відновлено патріарший устрій Православної Церкви. Розпочалися засідання "Священного собора православной Российской Церкви", на яких розглядали різні питання подальшого церковного життя. На одному з цих засідань Собору було поставлене питання про внесення змін до чину Православ'я. Так, в "Деянии 94. Москва, вторник, 27 февраля/12 марта 1918 г. 10.00–14.00" ми знаходимо свідчення про скасування анафемувань, які були введені царем Петром I: "Секретарь зачитывает постановление Совещания епископов об изменении порядка службы Торжества Православия в первую неделю Великого Поста: "В чине последования в неделю Православия первые десять анафемований оставить без изменения, одиннадцатое (помышляющим яко православные государи) выпустить... (Тобто викреслюється будь-яка згадка про тих, хто повставав проти православних російських царів, не говорячи вже про те, що імена цих "бунтарів" виключені ще 1869 року. – **Авт.**). При возглашении вечной памяти выпустить поименное перечисление государей, начиная с Петра I, так как в предшествующем стихе вечная память возглашается всем от рода царем... представльшимся..."" (В цьому чині вже не було "доброго імені царя Петра I", бо його і всього імператорського роду "романових" вже ніхто не боявся. – **Авт.**). Митрополит Антоній Храповицький на цьому засіданні Собору говорив, що "если кто-нибудь в душе своей смущается тем, что теперь выпущены те анафемования, в которых анафеме предавались революционеры (тут йдеться про так званих "бунтарів Гришку Отреп'єва, Сєньку Разіна, Івашку Мазепу". – **Авт.**), то нужно помнить, что эти анафематствования были введены Петром I, их нет в древних чинопоследованиях на неделю Православия, таким образом, опущением этих анафем нечего смущаться". Таким чином великий церковний авторитет, митрополит Київський і Галицький, заперечив так звані прокляття з боку царя Петра I на гетьмана Івана Мазепу.

З огляду на цей протокол Собору можна зробити висновок, що 27 лютого (12 березня за ст. ст.) 1918 року усі раніше проголошені російськими царями анафеми були скасовані. З чину Торжества Православ'я їх давно було вилучено як непотрібні, а разом з ними пішли у небуття імена так званих благочестивих царів російських, з волі яких свого часу накладалися ці анафеми.

Питання про скасування анафеми на гетьмана Івана Мазепу найгостріше постало на початку національно-визвольних змагань 1917–21 років в Україні. Поряд з політичними подіями, зміною влади в Києві тоді жваво обговорювалося питання зняття анафеми з Івана Мазепи. У січні 1918 року, після проголошення незалежності УНР, Симон Петлюра запросив до себе в кабінет кількох київських священиків, зокрема майбутнього митрополита УАПЦ Василя Липківського, і попросив їх влаштувати у соборі Святої Софії панахиду за упокоєння душі Івана Мазепи. Але прихід більшовиків до Києва не дав можливості звершити таку поминальну молитву.

І.МАЗЕПА і Карл XII

Незабаром, за часів Гетьманату Павла Скоропадського (квітень-листопад 1918 року), сталася дуже важлива, знакова подія. Вперше за 210 років з дня прокляття Івана Мазепи, на прохання гетьмана Павла Скоропадського, по ньому було відправлено панахиду Назарієм, єпископом Черкаським, представником Тихонівської церкви. Дуже цікаву розповідь про обставини цієї відправи містять особисті спогади митрополита Антонія Храповицького. Як виявилось, сам митрополит шанував Мазепу за його церковно-православну діяльність і не співчував Петру I за антиканонічні та антицерковні реформи в Росії. На XII пленарному засіданні II сесії Всеукраїнського собору 9 липня 1918 року він заявив: "Перехожу к частному, но наиболее горячо всех нас волнующему вопросу. 27-го идут подготовки к служению панихиды по гетману И.Мазепе. Он отлучён от Церкви, но это, откровенно говоря, беспричинно и несправедливо. Когда в своё время праздновали юбилей Полтавской победы и я получил от Полтавского Преосвященного приглашение принять участие в торжествах, я прямо ему ответил, что скорее соглашусь почтить память Мазепы, чем Петра, коего считал и считаю главным врагом православия. Гетман Мазепа – политический деятель. Он находил, что для блага страны нужно отделение Украины, почему и поднял восстание. За это он, как и Гришка Отрепьев, предан анафеме. Но, не говоря о том, что в древних чиновниках вообще нет чина анафематствования, самое отлучение гетмана Мазепы предположено снять, уже возбуждено соответствующее ходатайство перед Собором и Патриархом, и я сам нахожусь в числе подписавших это ходатайство. Снимет Патриарх отлучение, и я сам отслужу панихиду по гетману Мазепе, даже речь скажу о заслугах его для Украины. И до того времени, понятно, ни один добрый христианин не должен принимать участия в панихиде по гетмане Мазепе, так как подобная панихида – всецело революционного характера".

На звернення гетьмана Павла Скоропадського митрополит Антоній відповів, що спершу відправить телеграму патріархові Тихону з проханням зняти з Мазепи анафему як незаконно накладену не за єресь, а за політику. "Телеграма була відправлена, і патріарх зняв заборону. За день до панахиди було зібрання єпископів, які були незадоволені згодою владики відслужити панахиду, і саме в день Полтавської битви, що панахида – свого роду демонстрація проти старої Росії і що після цього самостійники будуть вимагати зняти пам'ятник Богданові Хмельницькому. Владика тоді сказав, що він і не збирався особисто служити панахиду вже тільки через те, що українці його не люблять і можуть подумати, ніби він хоче до них пристосуватися, що він доручає відслужити панахиду одному з вікаріїв. На цю пропозицію троє київських вікаріїв – Василій, Димитрій, Никодим просили їх звільнити, а четвертий – єпископ Черкаський Назарій, похилого віку, дворянин, з монахів Києво-Печерської лаври, людина смиренна і лагідна, погодився "за послушання". Преосвященний Назарій, який прибув після панахиди на засідання єпископів безпосередньо з Софійського майдану, заявив, що нічого особливого не було", – такі свідчення ми знаходимо в особистих спогадах митрополита Антонія Храповицького.

Як це відбувалося насправді, розповідає "Вістник політики, літератури й життя": "10 липня [1918 року] відбулася на цвинтарі собору св. Софії урочиста панахида по рабу Божому гетьманові Іванові в перший може – принаймні прилюдно – раз після великої трагедії українського народу під Полтавою та трагічної смерти її головного діяча на чужині, в Бендерах. Більш двохсот років на Україні примусом відправлялися урочисті молебні з подякою за те, що разом з козацькими трупами засипано в могилі під Полтавою волю України, що силою хитрощів, лукавства та підкупу, а на полях Полтави й збройною силою, ідея московського централізму на довгий час перемогла ідею державно-політичного, а разом з тим і культурного саморозвитку українського народу. Замість плачу – сміх, замість суму – злі радощі переможця, замість "вічної пам'яти" рабу Божому гетьманові Іванові та воїнам, які положили своє життя під Полтавою за Україну, та сумного панахидного трезвону – многа літа "благочестивійшому, самодержавнійшому" і радісний великодній трезвін, замість благословення та вдячності нащадків тому, хто будував і обдарував храми Божі й монастирі на Україні, – анатема йому в самім серці України, в київській св. Софії!

...О 12 год. 10 хвилин з собору вийшли панотці на чолі з владикою Назарієм, єпископом Черкаським. Перед початком панахиди о. Крамаренко бере слово для короткого з'ясування трагічного в житті українського народу дня – 27 червня 1709 року.

"Боголюбиві брати і сестри! Сьогоднішній день – трагічний день українського народу! В сьогоднішній день, більш як 200 років тому, була перемога під Полтавою – перемога Петра над Іваном. Великий гетьман Іван Мазепа в церквах, які він сам будував на Україні, – в цих церквах його москалі проклинали вздовж більш як 200 років як зрадника! Гетьмана Івана Мазепу, як зрадника, віддала Москва до анатеми. Хто ж з них був зрадником? Чи той, хто захищав свій народ від ворога, чи той, хто йшов нищити цей народ? Ні, брати, Іван Мазепа не був зрадником українського народу, а зрадником був той, хто поневолив наш народ! Петра не віддавали до анатеми, бо сила була на його боці, як переможця! Щастя України і її незалежність ще не збудовані і багато ще прийдеться нам, брати, боротись за це! Будьмо ж вірними синами своєї матері України! Даваймо боротись доти, аж поки не будуть осягнені мрії нашого великого Івана! Знаючи, скільки наших полягло під Полтавою, знаючи про те, як тяжко було Іванові Мазепі бачити руйнування свого рідного народу, ми не можемо не сказати: "Со святими упокой!" Після промови о. Крамаренка владика Назарій, єпископ Черкаський, почав панахиду. На панахиді співав 1-й Український національний хор під орудою композитора Стеценка. Перед хором дві панночки в українським убранні тримали портрет Івана Мазепи, обвитий рушником із червоними квітками. Дворище собору св. Софії не могло вмістити усіх бажаючих, тому що на панахиді було до 10000 людей. Хто не міг вже просунутись до дворища, той сидів на парканах і деревах; сила була громадян і навколо соборських стін. Перед співанням "Вічна пам'ять" військовий священик о. Матюк сказав промову:

"Рідні сини! Ми зібрались сюди не тільки помолитись, а й згадати свого Батька! Досить того, що ми були в занепаді! Згадаймо ті хвилини, коли нашому Батькові було заборонено жити на своїй землі! Вже багато років пройшло з того часу, коли ми були поневолені. Боротьба йшла, йде й буде йти! Не так давно в цьому самому храмі змагалися: "Ще не вмерла Україна" і "Боже царя храни"... Проспіваймо ж Іванові Мазепі "Вічну пам'ять"! Помолімся Господу Богові, аби Він допоміг нам любити свою Неньку-Україну! Любити своє рідне, не значить ненавидіти чуже", – закінчив о. Матюк.

Після промови о. Матюка проспівано ще раз "Вічна пам'ять". Усі присутні стали навколішки.

По панахиді зібралося всенародне українське віче біля катедри св. Софії з жалобні 209 роковини і ухвалило:

1. Перенести з чужини до своєї столиці останки Петра Дорошенка й Івана Мазепи та Пилипа Орлика, і поховати Івана Мазепу в катедрі св. Софії поруч з домовиною Ярослава Мудрого.

2. Зорганізувати для негайного переведення цього в життя Комітет ліги національної гідності".

Тут слід зазначити, що самого гетьмана Павла Скоропадського на панахиді не було. Про це свідчить Дмитро Донцов у своїх спогадах: "9 липня кликав мене телефонічно знову гетьман з приводу планованого мазепинського обходу. Численні кола українські в Києві планували урочисто відсвяткувати пам'ять гетьмана Мазепи з нагоди роковин великого протиросійського зриву, що привів до нещасливої битви під Полтавою; з нагоди того року, коли Мазепа підняв, як писав Пушкін, "знамя вольности на Петра".

Отже, гетьман, казав мені, готовий був зробити все, щоб спричинитися до цього обходу. Навіть митр. Антонія змусив послати телеграму до московського митр. Тихона, щоб той зняв прокляття з Мазепи.

Продовження. Початок у числах 14–19.

Далі буде.

Іван АНДРУСЯК,
"Нація і держава"

ВІД АВТОРА

ЯКЕ ЇХАЛО, ТАКЕ Й ЗДИБАЛО

Розмисли про те, чому дурні й провокатори так часто опиняються "на коні"...

Минулого літа я мав відрядження в Крим. Тож скористався нагодою й заодно викроїв собі день для "особистого знайомства" з Севастополем – хотілося не лише побачити древній Херсонес, відвідати дельфінарій і вирушити в морську прогулянку по бухтах, де базуються обидва флоти; а й відчути, наскільки змога, атмосферу міста, його, як то кажуть, живу ауру. І враження лишилися в мене направду дивовижні.

Стою я, скажімо, перед перехрестям у центрі міста й старанно вивчаю карту, роздумуючи, куди йти далі. Аж тут підходить до мене чолов'яга у формі російського морського офіцера і дуже ввічливо запитує, чи не потрібна допомога? Я відповідаю, що треба вийти до такого-ось майдану й дивлюся, куди мені краще йти. Кажу, ясна річ, українською – з переконання, що хоч я і вперше в цьому місті, та все ж я в себе вдома, моя ж бо країна, це він тут у гостях... Але, звісно, мовлю ввічливо й приязно – так само, як і він до мене. І що б ви гадали? Російський морський офіцер старанно, наскільки змога, намагається мені каліченою українською пояснити дорогу до того майдану! Звісно, я був розчулений – не настільки, щоби перейти на його мову, але настільки, щоби повідомити йому, що російську я теж добре розумію. Так ми ще перекинулися кількома приязними словами – кожен своєю мовою – і, всміхнувшись один одному, розійшлися...

Відтак ще одна цікава сцена. Заходжу я в кав'ярню біля морського вокзалу, замовляю собі каву й сяку-таку перекуску (бачу, що продавець радше з жестів розуміє, що саме я бажаю, але старанно намагається цього не виказати й обслуговує дуже приязно). Кав'ярня невелика, відвідувачів багато, й невдовзі до мене підсідає пані з дитиною, з усього видно, місцева. Бачу, що її трохи здивувало моє "прошу", але дитина вимагає уваги, тож вона зосереджується на дитині й про мене закономірно забуває. Але ж тут мені саме телефонує моя доня, ми з нею тихенько собі розмовляємо, але я краєм ока завважую, що пані прислухається до того, що я мовлю у слухавку. Відтак не витримує й запитує:

– Скажите пожалуйста, вы из Польши к нам приехали?

Тут уже моя черга дивуватися:

– А чого ви так вирішили?

– Ну, язык такой... интересный.

– Ні, пані. Я не поляк. Я українець.

– Как?!!

– ...

– И это – укрАинский язык?

– Ні, пані. Це украЇнська мова.

– Надо же, как интересно! Я и подумать не могла, что она такая красивая!

...До чого я веду? – логічно запитаєте ви, шановний читачу. Та лише до того, що Севастополь – напрочуд приємне місто, в якому здебільшого мешкають напрочуд приємні, толерантні, добрі люди. Звісно, є певний відсоток дурнів, психічно хворих і провокаторів – але він загалом не більший, ніж у будь-якому іншому місті. Я лише не розумію, чому надто вже багатьма містами – і Севастополем вочевидь теж – заправляють передовсім дурні й провокатори.

Запитаєте, з чого саме я дозволяю собі так виснувати? А ось із чого. На минулому тижні в українському суспільному житті нібито ж сталося багацько цікавих і не дуже подій, які претендують на статус "топових" – відставка-демарш Балоги з посади керівника президентського секретаріату, подвійне підвищення політичної фаворитки Президента Віри Ульянченко, довгоочікуване закриття всюдисущих і безпросвітніх залів ігрових автоматів, визначення четвірки українських міст, які прийматимуть матчі Євро-2012, прогнозований провал обох псевдоукраїнських співачок – Лободи й Приходько – на "Євробаченні" тощо. Але все ж особисто для мене найсимптоматичнішою, найпоказовішою, найдражливішою, найбезпросвітнішою подією минулого тижня стало рішення Севастопольської міської ради, яким тамтешні депутати зобов'язали (!) всі (!!) школи (!!!) міста з 1 вересня перейти на викладання винятково (!!!!) російською (!!!!!) мовою.

Чи ж не дурні й не провокатори? Ясна річ, так! Обуритися на подібне рішення мусив би кожен притомний, адекватний, тверезо мислячий не лише українець, а й росіянин. По-перше, тому що це абсолютно незаконно – ніде в світі мова викладання в школах не належить до компетенції міської ради; місцеві депутати мусять займатися каналізацією, благоустроєм, озелененням і ремонтом доріг, а не пхатися туди, де вони ні бельмеса не петрають! По-друге, тому що це очевидне порушення людських прав. Є ще й по-третє, по-четверте, по-п'яте – але двох перших пунктів уже більше ніж достатньо для того, щоби центральна влада будь-якої країни того ж дня з тріском розігнала таку місцеву раду, а проти ініціаторів згаданого рішення прокуратура порушила кримінальну справу за статтями про антиконституційні дії й злочинне перевищення службових повноважень.

Але в тому й річ, що наша центральна влада чомусь дивиться на такі кричущі речі... крізь пальці. Скільки вже було "територій, вільних від НАТО", "статусів язика" й іншої подібної ахінеї, ба навіть відверті прояви сепаратизму були – і що? Чи бодай одну істоту було за це позірно покарано? Ні... Ото й маємо нагнітання ідіотизму там, де цього легко можна було б уникати.

Навпаки: у всьому цьому є й зворотній бік медалі. Часом центральна влада чинить так, що мимоволі думаєш: дурні й провокатори не лише в місцевих радах заправляють. Як ви гадаєте, що стало спричинком для розгулу маразму депутатів Севастопольської міськради? Та не що інше, як указ №461 Міністерства освіти й науки України, який зобов'язує всі школи міста Севастополя з того ж таки 1 вересня 2009 року перейти на викладання шкільних предметів українською мовою...

Ясна річ, міністерство має такі повноваження – законів воно не порушило. Але діяло воно в цьому випадку "дубовими", провокативними методами. Бо якби такий указ був виданий у серпні 1991-го чи принаймні 1992-го року, і держава жорстко простежила б за його виконанням, – нині ми не мали б такого дивовижного зачудування самим фактом того, що хтось розмовляє такою красивою мовою, і раптом виявляється, що ця мова – українська... Тоді, на початках відновлення незалежності, такі методи були необхідні – але той унікальний час ми прогавили, ба більше – своєю невпевненістю дали підстави дурням і провокаторам думати, що їм усе дозволено і що вони, а не розумні й толерантні люди, можуть вести за собою народ. Ось тепер ми й пожинаємо плоди своєї тодішньої бездіяльності!

Тому тепер указами міністерства "брати" Севастополь не можна. Тепер слід показати Севастополеві – отим нормальним, толерантним, не озлобленим, не "заведеним", а просто собі звичайним людям, яких переважна більшість у кожному нормальному місті, – що українська мова їм не ворог, а засіб спілкування, розширення світогляду й пізнавання прекрасного. Що українець, а тим паче український націоналіст – не чорт з рогами, а точнісінько така ж людина, з якою легко, невимушено і з усмішкою можна порозумітися, – а відтак і себе, севастопольця, відчути повноцінним громадянином великої європейської держави Україна! Якби...

Якби ж, власне кажучи, оте Міністерство освіти й науки було повноцінно українським, а не лише таким називалося, – тоді воно, перш ніж видавати свої непродумані укази, привезло б туди (і не раз, а регулярно) сучасних українських дитячих письменників, музикантів привезло б учених, художників, культурологів; і зорганізувало б їхні зустрічі з учнями й батьками учнів, "круглі столи" не на мовні чи на інші дражливі, а просто на житейські чи професійні теми, але красивою українською мовою; та ще адекватні бібліотеки там при школах поробило б; та залучило б до цієї справи чудових українських письменників, художників, музикантів, які там же, в Криму і зокрема в Севастополі, живуть і працюють, – отоді років так за два-три батьки самі почали б масово віддавати дітей в українські школи. Бо відчули б, що українське – це цікаве й престижне, а не те, що недолуго кимось нав'язується... Між іншим, і в міські депутати наступного разу обрали б адекватніших людей!

Ну, а поки що – яке їхало, таке й здибало...

ПП "СПЕЦІАЛІЗОВАНЕ ПІДПРИЄМСТВО ЮСТИЦІЯ" (м. Київ, бул. І.Лепсе, 8) **проводить прилюдні торги з реалізації арештованого нерухомого майна, а саме:**

Лот № 1. Домоволодіння, яке складається: житловий будинок (літ. А), гараж (Б), літня кухня (літ. В), погріб (літ. Г), лазня (літ. Д), сарай (літ. Е), криниця (1), замощення (2), огорожа (3), ворота з хвірткою (4), огорожа (5), що розташоване за адресою: Київська обл., м.Ржищів, вул.Лісна 15 та є власністю боржника Толмашевої С.Є. (Київська обл., м.Ржищів, вул.Лісна, 15). Житловий будинок (літ. А) заг. площею – 191,50 кв.м, житлова площа – 119,30 кв.м, двоповерховий, вікна та двері дерев'яні. Стіни в кімнатах оздоблені шпалерами, стіни в кухні оздоблені кахлем. Будинок обладнано електро- та газопостачанням, водопостачанням. Гараж (Б) цегляний. Літня кухня (літ. В) – цегляна. Лазня (літ. Д), сарай (літ. Е) – цегляні. Огорожа – металева сітка. Майно реалізується в рахунок погашення заборгованості перед АКБ "Правекс Банк" (м. Київ, вул. Кловський узвіз, 9/2 код 14360920). Стартова ціна – 621 611,25 грн. без ПДВ. Гарантійний внесок – 18 648,34 грн. без ПДВ. Торги відбудуться 12.06.2009 року о 12 год. за адресою: Київська обл., м.Ржищів, вул.Леніна, 87 у приміщенні ВДВС Ржищівського МУЮ. Реєстрація учасників припиняється за годину до проведення торгів.

Гарантійний внесок вноситься на поточний рахунок № 26007301788 у філії АКБ "Меркурій" у м.Києві, МФО 300755, ЄДРПОУ 32277680, одержувач: ТОВ ПП "СП Юстиція". Остаточна оплата за придбаний об'єкт здійснюється протягом семи банківських днів з дня затвердження протоколу про проведення прилюдних торгів. Ознайомитися з майном можна щодня, крім вихідних і святкових днів, за його місцезнаходженням, звернувшись до організатора прилюдних торгів. Бажаючим взяти участь у прилюдних торгах необхідно звернутися до організатора торгів для подачі заяв за адресою: м.Київ, бул.Лепсе, 8, тел. 454-13-40.

ПП "СПЕЦІАЛІЗОВАНЕ ПІДПРИЄМСТВО ЮСТИЦІЯ" (м. Київ, бул. І.Лепсе, 8) **проводить прилюдні торги з реалізації арештованого нерухомого майна, а саме:**

Лот № 1. Нерухоме майно – житловий будинок (літ. В) з усіма його приналежностями, загальною площею – 1410,30 кв.м, що знаходиться за адресою: м.Київ, Печерський р-н, вул. Еспланадна, 32-В та є власністю боржника ЗАТ "Міжтериторіальна виробничо-будівельна холдингова компанія "ЕПОС" (м. Київ, вул. Еспланадна, 32-В; код 05391057). Чотирьох поверхова будівля, 2002 р.п., загальною площею – 1410,30 кв.м. Площа житлових квартир – 420 кв.м основна, 884,9 кв.м підсобна. Матеріали стін – цегла, перекриття – з/б пенелі, двері – дерев'яні, вікна – металопластикові. Інженерне оснащення: водопостачання, опалення, електропостачання, каналізація, газопостачання, вентиляція. Загальна площа земельної ділянки 852,35 кв.м. Майно реалізується в рахунок погашення заборгованості перед АТ "Український інноваційний Банк" в особі Оболонської філії АТ "Укрінбанк" (м.Київ, вул.Маршала Тимошенка, 18; ЄДРПОУ 21608547). Стартова ціна – 26 938 845,00 грн. без ПДВ. Гарантійний внесок – 538 776,90 грн. без ПДВ. Торги відбудуться 12.06.2009 року о 10 год. за адресою: м.Київ, бульвар Лепсе, 8. Реєстрація учасників припиняється за годину до проведення торгів. Гарантійний внесок вноситься на поточний рахунок № 26007301788 у філії АКБ "Меркурій" у м.Києві, МФО 300755, ЄДРПОУ 32277680, одержувач: ПП "СП Юстиція". Остаточна оплата за придбаний об'єкт здійснюється протягом семи банківських днів з дня затвердження протоколу про проведення прилюдних торгів. Ознайомитися з майном можна щодня, крім вихідних і святкових днів, за його місцезнаходженням, звернувшись до організатора прилюдних торгів. Бажаючим взяти участь у прилюдних торгах необхідно звернутися до організатора торгів для подачі заяв за адресою: м.Київ, бул.Лепсе, 8, тел. 454-13-40.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001,
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.